

*Αφιέρωμένο με αγάπη στους πατητούς μου,
Olive & Raphael Kelly και Julia & Con Aherne.*

Σας ευχαριστώ για τις αναμνήσεις.

Ευχαριστώ τους πολύτιμους ανθρώπους της ζωής μου για την αγάπη, την καθοδήγηση και την υποστήριξη τους: David, Mimmie, τον μπαμπά, Georgina, Nicky, Rocco, Jay, Breda και Neil. Τη Marianne για το άγγιγμα του Μίδα που διαθέτει και για το βροντερό της όραμα. Ευχαριστώ τους: Lynne Drew, Amanda Ridout, Claire Bord, Moira Reilly, Tony Purdue, Fiona MacIntosh και ολόκληρη την ομάδα στο HarperCollins. Ένα τεράστιο ευχαριστώ όπως πάντα στη Vicki Satlow και τον Pat Lynch. Θα ήθελα να ευχαριστήσω όλους μου τους φίλους που μου συμπαραστάθηκαν και μοιράστηκαν την περιπέτεια μαζί μου. Ευχαριστώ ιδιαίτερος τη Sarah, την πιο θρήσκα των θρήσκων. Ευχαριστώ τον Mark Monahan στο Trinity College, την Karen Breen στην Ιρλανδική Υπηρεσία Αιμοδοσίας και την Bernice στη Viking Splash Tours.

Πρόλογος

«Κλείσε τα μάτια και κάρφωσε το βλέμμα στο σκοτάδι».

Η συμβουλή του πατέρα μου όταν, μικρό κοριτσάκι, δεν μπορούσα να κοιμηθώ. Δεν θα ήθελε να κάνω το ίδιο και τώρα, αλλά εγώ αυτό έχω βαλθεί να κάνω. Έχω κάρφώσει το βλέμμα στο απροσμέτρητο σκοτάδι που απλώνεται πολύ πέρα από τα κλειστά μου ματόφυλλα. Αν και κείτομαι ασάλευτη στο έδαφος, νιώθω σάμπως να είμαι σκαρφαλωμένη στο ψηλότερο σημείο που υπάρχει· σφίγγω ένα αστέρι στον νυχτερινό ουρανό, με τα πόδια μου να κρέμονται πάνω από το παγερό σκοτεινό τίποτα. Ρίχνω μια τελευταία ματιά στα δάχτυλά μου που είναι τυλιγμένα γύρω από το φως, και αφήνομαι. Αρχίζω να κατεβαίνω, πρώτα πέφτω, μετά ίπταμαι κι ύστερα ξαναπέφτω, περιμένω την προσγειώση της ζωής μου.

Ξέρω τώρα, όπως το ήξερα και τότε, όταν ήμουν εκείνο το κοριτσάκι που πάλευε με τον ύπνο, πως πίσω από την ομιχλώδη οθόνη των σφαιλιστών ματιών υπάρχει χρώμα. Με τσιγκλίζει, με προκαλεί να ανοίξω τα μάτια μου και να χάσω τον ύπνο. Κόκκινες και κεχριμπαρένιες, κίτρινες και άσπρες λάμπεις κηλιδώνουν το σκοτάδι μου. Αρνούμαι να τα ανοίξω. Επαναστατώ και σφίγγω ακόμα δυνατότερα τα ματόφυλλά μου για να κρατήσω απέξω τους κόκκους φωτός, αυτούς τους περισπασμούς που μας κρατούν ξύπνιους, αλλά και αυτό το σημάδι πως υπάρχει ζωή μετά.

Μα εγώ μέσα μου δεν έχω ζωή. Δεν νιώθω ίχνος ζωής από εκεί όπου κείτομαι στη βάση της σκάλας. Η καρδιά μου χτυπά πιο γρήγορα τώρα, είναι ο μοναδικός μονομάχος που στέκει ακόμα όρθιος στο ρινγκ, με ένα κόκκινο γάντι του μποξ να χτυπά θριαμβευτικά τον αέρα, αρνούμενος να παραδώσει τα όπλα. Είναι το μοναδικό μου κομμάτι που νοιάζεται, το μοναδικό κομμάτι που νοιάστηκε ποτέ. Πολεμά να στείλει το αίμα παντού ώστε να γιατρέψει, να αναπληρώσει ό,τι χάνω. Αλλά χάνεται όλο από το σώμα μου όσο γρήγορα στέλνεται· σχηματίζει έναν δικό του βαθύ μαύρο ωκεανό γύρω μου, εκεί όπου είμαι πεσμένη.

Τρέξιμο, τρέξιμο, τρέξιμο. Είμαστε πάντα μες στο τρέξιμο. Δεν έχουμε ποτέ αρκετό χρόνο εδώ, πάντα προσπαθούμε να φτάσουμε εκεί. Έπρεπε να είχαμε φύγει πριν από πέντε λεπτά από δω, έπρεπε να ήμασταν ήδη εκεί. Το τηλέφωνο χτυπάει πάλι και αντιλαμβάνομαι την τραγική ειρωνεία. Τώρα θα μπορούσα να απαντήσω με την ησυχία μου.

Τώρα, όχι τότε.

Θα έκανα κάθε βήμα με το πάσο μου. Αλλά είμαστε πάντα μες στο τρέξιμο. Όλοι, εκτός από την καρδιά μου. Αυτή πάει πιο αργά τώρα. Δεν με πολυνοιάζει. Βάζω το χέρι πάνω στην κοιλιά μου. Αν χάθηκε το παιδί μου –και υποψιάζομαι πως έτσι έγινε– θα πάω να το βρω εκεί. Εκεί... πού εκεί; Οπουδήποτε. Το άκαρδη λέξη. Αυτός ή αυτή αγίνωτοι ακόμα· το τι θα γινόταν, ερώτημα αναπάντητο. Αλλά εκεί θα γίνω η μητέρα του.

Εκεί, όχι εδώ.

«Συγγνώμη καρδούλα μου», θα του πω, «συγγνώμη που σου κατέστρεψα τις ευκαιρίες, τη δική μου ευκαιρία – την ευκαιρία μας να ζήσουμε μια ζωή μαζί. Αλλά κλείσε τα μάτια και κάρφωσε το βλέμμα στο σκοτάδι τώρα, όπως κάνει η μανούλα, και θα βρούμε μαζί το δρόμο μας».

Ακούγεται ένας θόρυβος στο δωμάτιο και νιώθω μια παρουσία.

«Ω Θεέ μου, Τζόις, ω Θεέ μου! Μ' ακούς, αγάπη μου; Ω Θεέ μου! Ω Θεέ μου... Ω, σε παρακαλώ, όχι, Θεούλη μου, όχι την Τζόις μου, μη μου πάρεις την Τζόις μου. Βάστα, αγάπη μου, εγώ είμαι εδώ. Ο μπαμπάς είναι εδώ».

Δεν θέλω να βασιτήξω και μου έρχεται να του το πω κατάμουτρα. Ακούω τον εαυτό μου να βογκάει, ένα ζώδες κλαψούρισμα που με σοκάρει, με τρομάζει. Έχω σχέδιο, θέλω να του πω. Θέλω να φύγω, μόνο τότε θα μπορώ να είμαι με το μωρό μου.

Τότε, όχι τώρα.

Μπορεί να σταμάτησε την πτώση μου, αλλά δεν προσγειώθηκα ακόμα. Αντιθέτως, με βοηθά να ισορροπήσω στο τίποτα, να μείνω μετέωρη, όσο πιέζομαι να πάρω την απόφαση. Θέλω να συνεχίσω

να πέφτω, αλλά καλεί ασθενοφόρο και μου αρπάζει το χέρι με τέτοια αγριότητα, σάμπως να κρέμεται η δική του ζωή από μια κλωστή. Σαν να είμαι το μόνο που έχει. Διώχνει τα μαλλιά από το μέτωπό μου και κλαίει δυνατά. Δεν τον έχω ξανακούσει να κλαίει. Ούτε καν όταν πέθανε η μαμά. Γαντζώνεται από το χέρι μου με δύναμη που δεν ήξερα ότι έκρυβε το γέρικο κορμί του, και θυμάμαι πως είμαι το μόνο που έχει και ότι αυτός, πάλι όπως παλιά, είναι όλος μου ο κόσμος. Το αίμα συνεχίζει το τρέξιμο μέσα μου. Τρέξιμο, τρέξιμο, τρέξιμο. Όλο μες στο τρέξιμο είμαστε. Ίσως να είμαι κι εγώ ξανά στο τρέξιμο. Ίσως να μην ήρθε η ώρα μου ακόμα.

Νιώθω το τραχύ δέρμα γέρικων χεριών να σφίγγουν τα δικά μου, και η ένταση και η γνώριμη αίσθησή τους με αναγκάζουν να ανοίξω τα μάτια. Το φως τα πλημμυρίζει και ρίχνω μια ματιά στο πρόσωπό του, ένα βλέμμα που δεν θέλω να αντικρίσω ποτέ ξανά στη ζωή μου. Γραπώνεται από το μωρό του. Εγώ ξέρω πως έχασα το δικό μου· δεν γίνεται να τον αφήσω να χάσει το δικό του. Παίρνοντας την απόφασή μου, αρχίζω ήδη να θρηνώ. Προσγειώθηκα πια, η προσγείωση της ζωής μου. Και η καρδιά μου συνεχίζει να χτυπά.

Ακόμα και ραγισμένη συνεχίζει να λειτουργεί.

Ένα Μήνα Νωρίτερα

Ένα

«Μετάγγιση αίματος», ανακοινώνει η δρ Φιλντς από το πόντιουμ μιας αίθουσας διαλέξεων στο κτίριο της σχολής τεχνών του κολεγίου Τρίνιτι, «είναι η διαδικασία μεταφοράς αίματος ή προϊόντων με βάση το αίμα από ένα άτομο στο κυκλοφορικό σύστημα ενός άλλου. Οι μεταγγίσεις αίματος μπορεί να θεραπεύσουν ιατρικές παθήσεις, όπως την εκτεταμένη απώλεια αίματος ύστερα από τραυματισμό, εγχείρηση, σοκ και περιπτώσεις όπου δεν λειτουργεί ο μηχανισμός παραγωγής ερυθρών αιμοσφαιρίων.

»Θα ήθελα να σας παρουσιάσω τα γεγονότα. Στην Ιρλανδία χρειάζονται τρεις χιλιάδες αιμοδοσίες την εβδομάδα. Μόνο το τρία τοις εκατό του ιρλανδικού πληθυσμού είναι εθελοντές αιμοδότες, οι οποίοι παρέχουν αίμα για έναν πληθυσμό τεσσάρων εκατομμυρίων περίπου. Ένας στους τέσσερις ανθρώπους θα χρειαστεί μετάγγιση κάποια στιγμή στη ζωή του. Τώρα, ρίξτε μια ματιά στην αίθουσα».

Πεντακόσια κεφάλια γυρίζουν αριστερά, δεξιά και πίσω. Αμήχανα πνιχτά γέλια σπάνε τη σιωπή.

Η δρ Φιλντς υψώνει τη φωνή για να ακουστεί πάνω από τη φασαρία. «Τουλάχιστον εκατόν πενήντα άνθρωποι μέσα σε αυτή την αίθουσα θα χρειαστούν μεταγγιση αίματος σε κάποια φάση της ζωής τους».

Αυτό τους κάνει να σωπάσουν. Ένα χέρι σηκώνεται.

«Παρακαλώ;»

«Πόσο αίμα χρειάζεται ένας ασθενής;»

«Τι μήκος έχει ένα κομμάτι σπάγκος, βλάκα», κοροϊδεύει μια φωνή από πίσω, και μια τσαλακωμένη μπαλίτσα χαρτί εκσφενδονίζεται στο κεφάλι του νεαρού που έκανε την ερώτηση.

«Πολύ καλή ερώτηση». Η δρ Φιλντς κοιτάζει συνοφρυωμένη το σκοτάδι, καθώς εξαιτίας του φωτεινού προβολέα δεν μπορεί να διακρίνει τους φοιτητές. «Ποιος την έκανε;»

«Ο κύριος Ντόβερ», φωνάζει κάποιος από την άλλη πλευρά της αίθουσας.

«Είμαι σίγουρη πως ο κύριος Ντόβερ μπορεί να απαντήσει μόνος του. Ποιο είναι το μικρό σου όνομα;»

«Μπεν», απαντάει αυτός, με αποκαρδιωμένο τόνο.

Ξεσπούν γέλια. Η δρ Φιλντς αναστενάζει.

«Ευχαριστώ για την ερώτηση, Μπεν – όσο για τους υπόλοιπους, δεν υπάρχουν ηλίθιες ερωτήσεις. Αυτός είναι ο σκοπός της Εβδομάδας “Αίμα για τη Ζωή”. Σκοπός είναι να κάνετε όσες ερωτήσεις θέλετε, να μάθετε όσα πρέπει για τις μεταγγίσεις αίματος προτού δώσετε πιθανώς αίμα σήμερα, αύριο, τις υπόλοιπες μέρες της εβδομάδας στην πανεπιστημιούπολη, ή ίσως τακτικά στο μέλλον».

Η κεντρική πόρτα ανοίγει και φως ξεχύνεται μέσα στη σκοτεινή αίθουσα διαλέξεων. Μπαίνει ο Τζάστιν Χίτσκοκ και το άσπρο φως του προβολέα φωτίζει την έκφραση συγκέντρωσης

στο πρόσωπό του. Κάτω από τη μασχάλη κουβαλάει πολλές στοίβες φακέλους που του γλιστρούν ολοένα και περισσότερο στιγμή τη στιγμή. Ένα γόνατο υψώνεται απότομα για να τους επαναφέρει στη θέση τους. Στο δεξί του χέρι κουβαλάει μαζί έναν παραφουσκωμένο χαρτοφύλακα και ένα επισφαλώς ισορροπημένο πλαστικό κύπελλο καφέ. Κατεβάζει το μετέωρο πόδι αργά στο πάτωμα σαν να εκτελεί φιγούρα Τάι Τσι, κι ένα χαμόγελο ανακούφισης τρυπώνει στο πρόσωπό του καθώς η ηρεμία αποκαθίσταται. Κάποιος χαχανίζει και η ακροβατική παράσταση τίθεται ξανά σε κίνδυνο.

Κρατήσου, Τζάστιν. Πάρε τα μάτια από το κύπελλο και αξιολόγησε την κατάσταση. Γυναίκα στο πόντιουμ, πεντακόσια παιδιά. Σε κοιτάζουν όλοι. Πες κάτι. Κάτι έξυπνο.

«Έχω μπερδευτεί», ανακοινώνει στο σκοτάδι, πίσω από το οποίο διαισθάνεται μια κάποια μορφή ζωής. Νευρικά χαχανητά ακούγονται στην αίθουσα και νιώθει όλα τα μάτια πάνω του καθώς γυρίζει πάλι πίσω στην πόρτα για να ελέγξει τον αριθμό.

Μη σου χυθεί ο καφές. Μη σου χυθεί ο αναθεματισμένος καφές.

Ανοίγει την πόρτα και φωτεινές ακτίνες ξανατρυπώνουν μέσα, ενώ οι φοιτητές πάνω στους οποίους πέφτει το φως σκιάζουν τα μάτια τους.

Χαχανητό, χαχανητό, τίποτα πιο αστείο από έναν άνθρωπο που έχει χαθεί.

Έτσι βαρυφορτωμένος με πράγματα, κατορθώνει να κρατήσει την πόρτα ανοιχτή με το πόδι. Κοιτάζει τον αριθμό έξω από την πόρτα και μετά το χαρτί του, το χαρτί που, έτσι και δεν το πιάσει καλά αυτήν τη στιγμή κιόλας, θα του πέσει κάτω. Πάει να το πιάσει καλύτερα. Λάθος χέρι. Το πλαστικό κύπελλο με τον καφέ πέφτει στο πάτωμα. Από κοντά ακολουθεί ένα φύλλο χαρτί.

Γαμώτο! Να τοι πάλι, χαχανίζουν, χαχανίζουν. Τίποτα πιο

αστείο από έναν άνθρωπο που έχει χαθεί και που του χύνεται ο καφές και του πέφτει το πρόγραμμα μέσα από τα χέρια.

«Μπορώ να σας βοηθήσω;» Η ομιλήτρια κατεβαίνει από το πόντιουμ.

Ο Τζάστιν επαναφέρει όλο του το κορμί πίσω στην αίθουσα και το σκοτάδι επανέρχεται.

«Να, εδώ λέει... να, εδώ έλεγε...» γνέφει το κεφάλι προς το βρεγμένο χαρτί στο πάτωμα, «πως αυτή την ώρα έχω μάθημα εδώ».

«Οι εγγραφές των αλλοδαπών φοιτητών γίνονται στην αίθουσα εξετάσεων».

Ο άλλος συνοφρυώνεται: «Όχι, δεν...».

«Συγγνώμη». Έρχεται πιο κοντά του. «Μου φάνηκε πως άκουσα αμερικανική προφορά». Σηκώνει το πλαστικό κύπελλο και το πετάει στο σκουπιδοτενεκέ, πάνω από τον οποίο μια πινακίδα λέει: «Απαγορεύονται τα Ποτά».

«Α... ω... συγγνώμη γι' αυτό».

«Οι ώριμοι φοιτητές είναι εδώ δίπλα». Ψιθυριστά προσθέτει: «Πίστεψέ με, δεν θες να είσαι σε αυτήν εδώ την τάξη».

Ο Τζάστιν καθαρίζει το λαιμό και ισιώνει το κορμί, σφηνώνοντας καλύτερα τους φακέλους κάτω από τη μασχάλη. «Για να πω την αλήθεια, είμαι ο λέκτορας της Ιστορίας της Τέχνης και της Αρχιτεκτονικής».

«Εσείς λέκτορας;»

«Επισκέπτης λέκτορας. Θέλετε το πιστεύετε, θέλετε όχι». Φυσάει τις τούφες που έχουν κολλήσει στο ιδρωμένο του κούτελο. *Κούρεμα, θυμήσου να πας να κουρευτείς. Να τοι πάλι, χαχανίζουν, χαχανίζουν. Ένας λέκτορας που έχει χαθεί, που του χύνεται ο καφές, που του πέφτει το πρόγραμμα, που από στιγμή σε στιγμή θα του πέσουν οι φάκελοι και που χρειάζεται κούρεμα. Σίγουρα δεν υπάρχει τίποτα πιο αστείο.*

«Ο καθηγητής Χίτσκοκ;»

«Αυτοπροσώπως», νιώθει τους φακέλους να του γλιστρούν κάτω από τη μασχάλη.

«Ω, χίλια συγγνώμη», του λέει ψιθυριστά. «Δεν ήξερα...» Του πιάνει τον ένα φάκελο. «Είμαι η δρ Σάρα Φιλντς από την ΕΥΑ. Μου είπαν από τη σχολή ότι μπορούσα να κάνω μια μισάωρη συνάντηση με τους φοιτητές πριν από το μάθημά σας, με την άδειά σας, φυσικά».

«Ω, πάντως εμένα δεν με ενημέρωσε κανείς, αλλά δεν είναι πρόμπλεμ». *Πρόμπλεμ;* Κουνάει το κεφάλι με τη βλακεία του και πάει προς την πόρτα. *Στάρμπακς, σας έρχομαι.*

«Καθηγητά Χίτσκοκ;»

Σταματάει μπροστά από την πόρτα. «Παρακαλώ».

«Θα θέλατε να καθίσετε;»

Σίγουρα όχι. Ακούω έναν καπουτσίνο κι ένα τσουρεκάκι κινά να με φωνάζουν. Όχι. Απλά πες «όχι».

«Εμ... όο-ε». Οέ; «Θέλω να πω... ναι».

Χαχανητό, χαχανητό, χαχανητό. Λέκτορας ξεμπροστιάζεται. Αναγκάζεται να κάνει κάτι που προφανώς δεν ήθελε από μια ελκυστική νεαρή γυναίκα με άσπρη ρόμπα που ισχυρίζεται πως είναι δόκτωρ ενός οργανισμού με άγνωστα αρχικά.

«Τέλεια. Καλώς ορίσατε».

Του επιστρέφει τους φακέλους κάτω από τη μασχάλη και ξαναγυρίζει στο πόντιουμ για να μιλήσει στους φοιτητές.

«Μάλιστα, την προσοχή σας, παρακαλώ. Επανερχόμαστε στην αρχική ερώτηση για τις ποσότητες αίματος. Το θύμα ενός αυτοκινητικού δυστυχήματος μπορεί να χρειαστεί μέχρι και τριάντα μονάδες αίμα. Μια γαστρορραγία θα μπορούσε να απαιτήσει από τρεις έως τριάντα μονάδες αίμα. Ένα μπαϊπάς στεφανιαίων αρτηριών μπορεί να χρειαστεί από μία έως πέντε μονάδες αίμα. Ποικίλλει, αλλά από τη στιγμή που απαιτούνται

τέτοιες ποσότητες, καταλαβαίνετε γιατί χρειαζόμαστε πάντα αιμοδότες».

Ο Τζάστιν πάει και κάθεται στην μπροστινή σειρά και ακούει με φρίκη τη συζήτηση την οποία δέχτηκε να παρακολουθήσει.

«Ερωτήσεις κανείς;»

Μπορείτε να αλλάξετε θέμα;

«Πληρώνεσαι για να δώσεις αίμα;»

Κι άλλα γέλια.

«Σε αυτήν τη χώρα όχι, δυστυχώς».

«Ο άνθρωπος που παίρνει το αίμα ξέρει ποιος είναι ο αιμοδότης του;»

«Οι αιμοδοσίες είναι συνήθως ανώνυμες στο λήπτη, αλλά τα προϊόντα μιας τράπεζας αίματος είναι πάντα ατομικά ανιχνεύσιμα μέσα από τον κύκλο της αιμοδοσίας, της εξέτασης, του διαχωρισμού σε συστατικά αίματος, της αποθήκευσης και της χορήγησης στο λήπτη».

«Μπορεί να δώσει ο οποιοσδήποτε αίμα;»

«Καλή ερώτηση. Έχω εδώ μια λίστα με τις αντενδείξεις της αιμοδοσίας. Σας παρακαλώ να τη μελετήσετε όλοι προσεχτικά, και κρατήστε σημειώσεις αν θέλετε». Η δρ Φιλντς τοποθετεί τη διαφάνειά της κάτω από τον προβολέα και η άσπρη ρόμπα της φωτίζεται από τη μάλλον παραστατικότατη εικόνα ενός ατόμου σε επείγουσα ανάγκη λήψης αίματος. Απομακρύνεται και η εικόνα γεμίζει την οθόνη στον τοίχο.

Ακούγονται βογκητά και η λέξη «αηδία» κάνει τον γύρο των διαζωμάτων της αίθουσας σαν κυματισμός φιλιάθλων στο γήπεδο. Περνάει δύο φορές από τον Τζάστιν. Τον πλημμυρίζει ίλιγγος και αποστρέφει τα μάτια από την εικόνα.

«Ουπς, λάθος διαφάνεια», λέει θρασύτατα η δρ Φιλντς, και την αντικαθιστά αργά-αργά με τη λίστα που τους είχε υποσχεθεί.

Ο Τζάστιν αναζητά με εναγώνια ελπίδα τις λέξεις «φοβία

για βελόνες ή αίμα» σε μια προσπάθεια να διαγράψει τον εαυτό του από τον κατάλογο των πιθανών αιμοδοτών. Πού τέτοια τύχη – όχι ότι είχε και καμιά σημασία, δηλαδή, αφού οι πιθανότητες να δώσει έστω και μία σταγόνα αίμα στον οποιονδήποτε είναι σπάνιες όσο και οι ιδέες το πρωί.

«Κρίμα, Ντόβερ». Άλλη μια τσαλακωμένη μπαλίτσα χαρτί εκτοξεύεται από το πίσω μέρος της αίθουσας και χτυπάει πάλι τον Μπεν στο κεφάλι. «Οι ομοφυλόφιλοι δεν μπορούν να δώσουν αίμα».

Ο Μπεν υψώνει ψύχραιμα το μεσαίο του δάχτυλο στον αέρα.

«Αυτό είναι ρατσιστικό», φωνάζει μια κοπέλα.

«Επίσης, δεν είναι της παρούσης», απαντάει η δρ Φιλντς, και προχωράει παρακάτω. «Να θυμάστε ότι ο οργανισμός σας θα αντικαταστήσει το υγρό μέρος της αιμοδοσίας εντός είκοσι τεσσάρων ωρών. Τη στιγμή που μία μονάδα αίμα ισούται σχεδόν με ένα μισόλιτρο και ο μέσος άνθρωπος έχει οκτώ με δώδεκα μισόλιτρα αίμα στο σώμα του, ο μέσος άνθρωπος δεν θα πάθει τίποτα αν δώσει».

Πηγαδάκια από παιδιάστικα γέλια με το διφορούμενο σχόλιο.

«Ησυχάστε, παρακαλώ». Η δρ Φιλντς χτυπάει παλαμάκια, προσπαθώντας απεγνωσμένα να τραβήξει την προσοχή. «Η Εβδομάδα “Αίμα για τη Ζωή” έχει σκοπό τόσο την ενημέρωση όσο και την αιμοδοσία. Όλα ωραία και καλά που μπορούμε να γελάμε και να αστειευόμαστε, αλλά τούτη τη φορά νομίζω πως έχει σημασία να επισημάνουμε το γεγονός ότι αυτήν τη στιγμή η ζωή κάποιου – γυναικάς, άντρα ή παιδιού – μπορεί να εξαρτάται από εσάς».

Πολύ γρήγορα γίνεται ησυχία στην αίθουσα. Μέχρι και ο Τζάστιν σταματά να μονολογεί από μέσα του.

Σύο

«Καθηγητά Χίτσκοκ». Η δρ Φιλντς πλησιάζει τον Τζάστιν που τακτοποιεί τις σημειώσεις του στο πόντιουμ, ενώ οι φοιτητές κάνουν πεντάλεπτο διάλειμμα.

«Τζάστιν, παρακαλώ, δόκτορ».

«Σάρα, παρακαλώ». Του τείνει το χέρι.

Πολύ «Χάρηκα, Σάρα».

«Ήθελα απλώς να το σιγουρέψω ότι θα σε ξαναδώ αργότερα».

«Αργότερα;»

«Ναι, αργότερα. Δηλαδή... μετά το μάθημά σου», του χαμογελάει.

Μήπως με φλερτάρει; Πάει καιρός από την τελευταία φορά, πού να ξέρω κι εγώ; Μίλα, βρε Τζάστιν. Μίλα.

«Τέλεια. Πολύ καλή ιδέα το ραντεβού».

Σουφρώνει τα χείλη της για να κρύψει το χαμόγελο. «Ωραία, θα σε συναντήσω στην κεντρική είσοδο στις έξι και θα σε πάω εγώ η ίδια».

«Θα με πας πού;»

«Εκεί όπου έχουμε στήσει την κινητή μονάδα αιμοδοσίας. Είναι δίπλα από το γήπεδο του ράγκμπι, αλλά θα προτιμούσα να σε πήγαινα εγώ η ίδια».

«Την κινητή μονάδα αιμοδοσίας...» Νιώθει αμέσως τη φρίκη να τον πλημμυρίζει. «Α, δεν νομίζω πως...»

«Και μετά θα πάμε για ένα ποτό;»

«Ξέρεις κάτι; Συνέρχομαι από γρίπη, οπότε δεν νομίζω πως είμαι κατάλληλος να δώσω αίμα». Ανοίγει τα χέρια του και ανασηκώνει τους ώμους.

«Παίρνεις αντιβιοτικά;»

«Όχι, αλλά δεν είναι κακή ιδέα, Σάρα. Ίσως να έπρεπε να...» Τρίβει το λαιμό του.

«Ω, νομίζω πως είσαι μια χαρά», του χαμογελάει.

«Όχι, βλέπεις, πέρασα μερικές πολύ μολυσματικές ασθένειες τώρα τελευταία. Ελονοσία, ανεμοβλογιά, όλα αυτά. Βρισκόμουν σε πολύ τροπική περιοχή». Θυμάται τη λίστα με τις αντενδείξεις. «Όσο για τον αδελφό μου, τον Αλ; Ναι, πάσχει από λέπρα. Χάλια, χάλια, χάλια».

«Αλήθεια». Τον κοιτάζει με ανασηκωμένο φρύδι και, παρότι προσπαθεί με όλες του τις δυνάμεις να το αποφύγει, ο Τζάστιν σκάει χαμόγελο. «Πριν από πόσο καιρό έφυγες από τις Ηνωμένες Πολιτείες;»

Σκέψου καλά, μπορεί να είναι ερώτηση παγίδα. «Ηρθα στο Λονδίνο πριν από τρεις μήνες», λέει την αλήθεια εντέλει.

«Ω, είσαι τυχερός. Αν ήταν δύο οι μήνες, τότε δεν θα επιτρεπόταν να δώσεις αίμα».

«Για στάσου λίγο, να σκεφτώ...» Ξύνει το πιγούνι και στύβει το μυαλό του, ψελλίζοντας δυνατά μήνες του έτους στην τύχη. «Μπορεί και να ήταν πριν από δυο μήνες. Αν λογαριάσω προς τα πίσω απ' όταν έφτασα...» Η φωνή του σβήνει ενώ μετράει

τα δάχτυλά του με το βλέμμα χαμένο πέρα μακριά και με συνοφρύωμα συγκέντρωσης στο πρόσωπο.

«Μήπως φοβάστε, καθηγητά Χίτσκοκ;» του λέει γελαστά.

«Να φοβάμαι; Όχι!» Ρίχνει πίσω το κεφάλι και καγχάζει. «Ανέφερα όμως ότι είχα ελνοσσία;» Αναστενάζει σαν βλέπει πως η άλλη αδυνατεί να τον πάρει στα σοβαρά. «Αυτό ήταν, στέρεψα από ιδέες».

«Τα λέμε στην είσοδο στις έξι. Ω, και μην ξεχάσεις να φας κάτι πρωτύτερα».

«Μα φυσικά, επειδή θα πεινάω σαν λύκος πριν από το ραντεβού μου με μια γιγαντιαία δολοφονική βελόνα», ψελλίζει αυτός, ενώ την κοιτάζει να απομακρύνεται.

Οι φοιτητές αρχίζουν να συρρέουν πίσω στην αίθουσα και ο Τζάστιν προσπαθεί να κρύψει το χαμόγελο ευχαρίστησης στο πρόσωπό του, ας είναι και συγκεχυμένο. Επιτέλους, η αίθουσα είναι δική του.

Λοιπόν, μικροί μου χαχανο-φίλοι. Ήρθε η ώρα να πληρώσετε. Δεν έχουν καθίσει ακόμα όλοι όταν ξεκινάει.

«Τέχνη», αναγγέλει στην αίθουσα διαλέξεων, και ακούει τον ήχο από μολύβια και σημειωματάρια να βγαίνουν από τσάντες, δυνατά φερμουάρ και αγκράφες, τσίγκινες κασετίνες να κροταλίζουν· όλα ολοκαίνουρια για την πρώτη μέρα. Τρίζουν και αστράφτουν από την καθαριότητα. Κρίμα που δεν μπορεί να πει το ίδιο και για τους φοιτητές. «Τα προϊόντα της ανθρώπινης δημιουργικότητας». Δεν καθυστερεί για να τους δώσει χρόνο να τον προφτάσουν. Μάλιστα, ήρθε η ώρα να διασκεδάσει λιγάκι. Αρχίζει να μιλάει πιο γρήγορα.

«Η δημιουργία όμορφων ή σημαντικών πραγμάτων». Βηματίζει ενώ μιλάει, ακούγοντας ακόμα ήχους από φερμουάρ και κροταλίσματα.

«Κύριε, μήπως θα μπορούσατε να το επαναλάβετε, παρ...»

«Όχι», τους διακόπτει. «Μηχανολογία», συνεχίζει, «η πρακτική εφαρμογή της επιστήμης στο εμπόριο ή στη βιομηχανία». Απόλυτη σιωπή τώρα.

«Δημιουργικότητα και πρακτικότητα. Καρπός της ένωσης τους είναι η αρχιτεκτονική».

Πιο γρήγορα, Τζάστιν, πιο γρήγορα!

«Αρχιτεκτονική-είναι-ο-μετασχηματισμός-των-ιδεών-σε-φυσική-πραγματικότητα. Η-περίπλοκη-και-προσεχτικά-σχεδιασμένη-δομή-κάποιου-πράγματος-ιδίως-αναφορικά-με-μια-συγκεκριμένη-περίοδο. Για-να-κατανοήσουμε-την-αρχιτεκτονική-πρέπει-να-εξετάσουμε-τη-σχέση-ανάμεσα-σε-τεχνολογία-επιστήμη-και-κοινωνία».

«Κύριε, μπορείτε...;»

«Όχι». Αλλά κόβει λίγο ταχύτητα. «Εξετάζουμε τον τρόπο με τον οποίο διαμορφώθηκε με την πάροδο των αιώνων η αρχιτεκτονική από την κοινωνία, πώς συνεχίζει να διαμορφώνεται, αλλά και πώς η αρχιτεκτονική διαμορφώνει με τη σειρά της την κοινωνία».

Σταματάει και παρατηρεί ένα γύρο τα νεανικά πρόσωπα που τον κοιτάζουν, με τα μυαλά τους σαν αδειανά δοχεία που περιμένουν να γεμίσουν. Είναι τόσο πολλά αυτά που πρέπει να μάθουν, τόσο λίγος ο χρόνος για να τα προλάβουν όλα, τόσο λίγο το πάθος που έχουν μέσα τους για να τα κατανοήσουν πραγματικά. Δική του δουλειά είναι να τους εμφυσήσει πάθος. Να μοιραστεί μαζί τους τις εμπειρίες του από τα ταξίδια, τις γνώσεις του για όλα τα σπουδαία αριστουργήματα των περασμένων αιώνων. Θα τους μεταφέρει από την αποπνικτική αίθουσα διαλέξεων του επιφανούς δουβλινέζικου κολεγίου στις αίθουσες του μουσείου του Λούβρου, θα ακούσει την αντήχηση των βημάτων τους καθώς θα τους ξεναγεί στον καθεδρικό ναό του Αγίου Διονυσίου, στο Σεν Ζερμέν ντε Πρε και στον Σεν Πιέρ

της Μονμάρτης. Δεν θα μάθουν μόνο ημερομηνίες και στατιστικές, αλλά και τη μυρωδιά που αναδίδουν οι μπογιές του Πικάσο, την αίσθηση του μπαρόκ μαρμάρου, τον ήχο από τις καμπάνες του καθεδρικού ναού της Παναγίας των Παρισίων. Θα τα ζήσουν όλα, εδώ μέσα σε τούτη την αίθουσα. Θα τους τα μεταδώσει όλα αυτός.

Σε κοιτάζουν, Τζάστιν. Πες κάτι.

Καθαρίζει το λαιμό του. «Αυτό το μάθημα θα σας διδάξει πώς να αναλύετε έργα τέχνης και πώς να κατανοείτε την ιστορική σημασία τους. Θα σας επιτρέψει να αναπτύξετε μια αντίληψη του περιβάλλοντος, ενώ συγχρόνως θα σας χαρίσει μια βαθύτερη ευαισθησία στον πολιτισμό και τα ιδανικά των άλλων εθνών. Θα καλύψετε ευρύ πεδίο: την ιστορία της ζωγραφικής, της γλυπτικής και της αρχιτεκτονικής από την αρχαία Ελλάδα μέχρι τη σύγχρονη εποχή· την πρώιμη ιρλανδική τέχνη· τους ζωγράφους της ιταλικής Αναγέννησης, τους σπουδαίους γοθτικούς καθεδρικούς ναούς της Ευρώπης· τα αρχιτεκτονικά θαύματα της γεωργιανής περιόδου και τα καλλιτεχνικά επιτεύγματα του εικοστού αιώνα».

Αφήνει να γίνει σιωπή.

Νιώθουν άραγε λύπη καθώς ακούνε τι τους περιμένει τα επόμενα τέσσερα χρόνια της ζωής τους; Ή μήπως οι καρδιές τους χτυπούν άγρια από τον ενθουσιασμό και μόνο που σκέφτονται όλα αυτά που πρόκειται να γίνουν; Ακόμα και μετά από τόσα χρόνια, ο Τζάστιν νιώθει αμείωτο τον ενθουσιασμό για τα κτίρια, τους πίνακες και τα γλυπτά του κόσμου. Η χαρά τού κόβει συχνά την ανάσα κατά τη διάρκεια των μαθημάτων, έτσι που πρέπει να θυμάται να κόβει ταχύτητα, να μην τους τα λέει όλα με τη μία. Παρότι θέλει να τα μάθουν όλα, εδώ και τώρα!

Κοιτάζει ξανά τα πρόσωπά τους και αμέσως του έρχεται μια επιφοίτηση.

Τους κατέκτησες! Κρέμονται από τα χείλη σου, περιμένουν να ακούσουν κι άλλα. Τα κατάφερες, είναι του χεριού σου!

Κάποιος κλάνει και η αίθουσα ξεσπάει σε βροντερά γέλια.

Ο Τζάστιν αναστενάζει, η φούσκα του σκάει, και συνεχίζει βαριεστημένος την ομιλία του. «Ονομάζομαι Τζάστιν Χίτσκοκ και στις ειδικές μου διαλέξεις, που θα είναι διασκορπισμένες καθ' όλη τη διάρκεια του μαθήματος, θα μελετήσετε την εισαγωγή στην ευρωπαϊκή ζωγραφική όπως την ιταλική Αναγέννηση και τον γαλλικό ιμπρεσιονισμό. Στο μάθημα συμπεριλαμβάνονται η κριτική ανάλυση πινάκων, η σημασία της εικονογραφίας και των διαφόρων τεχνικών μεθόδων τις οποίες εφάρμοσαν καλλιτέχνες από το Βιβλίο του Κελς μέχρι τη σύγχρονη εποχή. Θα κάνουμε επίσης μια εισαγωγή στην ευρωπαϊκή αρχιτεκτονική. Από τους αρχαιοελληνικούς ναούς μέχρι τη σύγχρονη εποχή, και μπλα μπλα μπλα. Θα ήθελα δύο εθελοντές να με βοηθήσουν να μοιράσω αυτά εδώ, σας παρακαλώ».

Και έτσι ξεκίνησε μια καινούρια χρονιά. Τώρα δεν ήταν στην πατρίδα του, το Σικάγο· είχε ακολουθήσει την πρώην γυναίκα και την κόρη του στο Λονδίνο, ενώ πετούσε από και προς το Δουβλίνο για τις διαλέξεις του στο κολέγιο. Μπορεί η χώρα να ήταν διαφορετική, αλλά η τάξη ήταν μια από τα ίδια. Ήταν η πρώτη τους εβδομάδα και ήταν ξεμυαλισμένοι. Άλλο ένα ανώριμο τσούρμιο με έλλειψη κατανόησης για το πάθος του· ένα εσκεμμένο γύρισμα της πλάτης στην πιθανότητα –όχι, όχι την πιθανότητα, τη βεβαιότητα– να μάθουν κάτι θαυμάσιο και υπέροχο.

Δεν έχει σημασία τι θα πεις τώρα, φίλε μου, από δω και πέρα το μόνο που θα τους μείνει στο μυαλό είναι η κλανιά.

τρία

«Τι το αστείο έχουν οι κλανιές, Μπέα;»

«Ω, γεια, μπαμπά».

«Τι σόι χαιρετισμός είναι αυτός;»

«Ποπό, μπαμπά μου, πολύ χαίρομαι που σας ακούω. Πόσος καιρός πέρασε· μα διάτανε, πάνε τρεις ώρες από την τελευταία φορά που τηλεφώνησατε».

«Καλά, καλά, άσε τα καραγκιοζιλίκια. Μήπως γύρισε η αγαπημένη σου μανούλα από άλλη μια έξοδο της καινούριας της ζωής;»

«Ναι, σπίτι είναι».

«Και μήπως έφερε σπίτι μαζί της τον αξιαγάπητο Λόρενς;» Δεν μπορεί να συγκρατήσει το σαρκασμό του, και μισεί τον εαυτό του γι' αυτό, αλλά από τη στιγμή που δεν έχει διάθεση

να σταματήσει και του είναι αδύνατον να ζητήσει συγγνώμη, κάνει αυτό που κάνει πάντα, δηλαδή συνεχίζει, και ως εκ τούτου χειροτερεύει τα πράγματα. «Ο Λόρενς», λέει μακρόσυρτα, «ο Λόρενς της Βουβνοκήλης».

«Καλά, είσαι πολύ βλάκας. Θα σταματήσεις ποτέ να μιλάς για το μπατζάκι του;», αναστενάζει βαριεστημένα η Μπέα.

Ο Τζάστιν κλοτσάει την τραχιά κουβέρτα του φτηνού δουβλινέζικου ξενοδοχείου όπου μένει. «Μα τον Θεό, Μπέα, ρίξε μια ματιά την επόμενη φορά που θα τον δεις. Το παντελόνι του είναι υπερβολικά στενό γι' αυτά που έχει εκεί κάτω. Θα έπρεπε να βρουν ονομασία για την πάθησή του. Κάτι σε -τίτις».

Καρδια-τίτις.

«Στο αχούρι όπου μένω έχει μόνο τέσσερα τηλεοπτικά κανάλια, το ένα σε γλώσσα που δεν καταλαβαίνω καν. Έτσι όπως τους ακούω, μου θυμίζουν ανθρώπους που καθαρίζουν το λαιμό τους αφού χλαπάκιασαν έναν από τους φρικιαστικούς κρασάτους κόκορες της μητέρας σου. Ξέρεις, στην υπέροχη πατρίδα μου, το Σικάγο, είχα πάνω από διακόσια κανάλια». *Τσουτσουνο-τίτις. Τσουτσουνοκεφαλο-τίτις. Χα!*

«Αν κι εσύ δεν παρακολουθούσες κανένα».

«Ναι, αλλά μπορούσες να επιλέξεις να μην παρακολουθείς εκείνα τα οικτρά κανάλια που σου άλλαζαν το σπίτι ή τα άλλα μουσικά κανάλια με τις γυμνές που χόρευαν γύρω-γύρω».

«Πολύ εκτιμώ τον άνθρωπο που περνάει μια τέτοια αναστάτωση, μπαμπά. Θα πρέπει να είναι πολύ τραυματική εμπειρία για σένα, έναν κατά κάποιον τρόπο ώριμο άνθρωπο, ενώ για μένα, που στα δεκαέξι μου αναγκάστηκα να προσαρμοστώ στην τεράστια αλλαγή του διαζυγίου των γονιών μου και της μετακόμισης από το Σικάγο στο Λονδίνο, ήταν παιχνιδάκι».

«Εσύ έχεις δύο σπίτια και επιπλέον δώρα, τι πρόβλημα να έχεις εσύ;» διαμαρτύρεται ο Τζάστιν. «Άσε που ήταν δική σου ιδέα».

«Δική μου ιδέα ήταν να πάω σε σχολή μπαλέτου στην Αγγλία, όχι να διαλυθεί ο γάμος σας!»

«Ω, σχολή μπαλέτου στην Αγγλία. Κι εγώ που νόμιζα πως είπες “Χωρίστε να τελειώνουμε μ’ αυτή την αηδία”. Δικό μου λάθος. Λες να πρέπει να γυρίσουμε πίσω στο Σικάγο και να τα ξαναβρούμε;»

«Μπα». Ακουί το χαμόγελο στη φωνή της και ξέρει πως είναι εντάξει.

«Μα τι νόμιζες; Ότι θα έμενα στο Σικάγο ενώ εσύ βρίσκεσαι στην άλλη άκρη του κόσμου;»

«Μα και τώρα δεν βρίσκεσαι καν στην ίδια χώρα», του λέει γελώντας.

«Η Ιρλανδία είναι μόνο ένα ταξίδι για δουλειές. Σε λίγες μέρες γυρίζω στο Λονδίνο. Ειλικρινά, Μπέα, πουθενά αλλού δεν θα ήθελα να είμαι», τη διαβεβαιώνει.

Αν κι ένα ξενοδοχείο πέντε αστέρων δεν θα ήταν άσχημο.

«Σκέφτομαι να μετακομίσω με τον Πίτερ», του λέει πολύ πολύ ατάραχα.

«Για πες μου, λοιπόν, τι αστείο έχουν οι κλανιές;» ξαναρωτά, χωρίς να της δώσει σημασία. «Θέλω να πω, τι έχει ο ήχος της αποβολής αέρα που κάνει τους ανθρώπους να σταματούν να δείχνουν ενδιαφέρον για ορισμένα από τα πιο απίστευτα αριστουργήματα που δημιουργήθηκαν ποτέ;»

«Να υποθέσω ότι δεν θες να συζητήσουμε το ενδεχόμενο να μετακομίσω με τον Πίτερ;»

«Είσαι παιδί ακόμα. Εσύ κι ο Πίτερ μπορείτε να μετακομίσετε στο κουκλόσπιτο που φυλάω ακόμα στην αποθήκη. Θα το στήσω στο καθιστικό. Θα είναι πολύ ωραίο και άνετο».

«Δεκαοχτώ είμαι. Δεν είμαι παιδί πια. Μένω μόνη μου μακριά από το σπίτι εδώ και δύο χρόνια».

«Ένα χρόνο μόνη σου. Αν θυμάσαι καλά, τη δεύτερη χρονιά

η μητέρα σου άφησε εμένα μόνο μου για να έρθει να σε βρει».

«Εσύ κι η μαμά γνωριστήκατε όταν ήσαστε στην ηλικία μου».

«Και δεν ζήσαμε εμείς καλά κι αυτοί καλύτερα. Σταμάτα να μας μιμείσαι και γράψε το δικό σου παραμύθι».

«Αυτό θα έκανα αν ο υπερπροστατευτικός μου πατέρας δεν έχωνε τη μύτη του στη ζωή μου και δεν μου επέβαλλε τη δική του εκδοχή για το πώς πρέπει να εξελιχθεί η ιστορία». Η Μπέα αναστενάξει και οδηγεί τη συζήτηση σε πιο ασφαλή μονοπάτια. «Για πες μου, λοιπόν, γιατί γελάνε οι φοιτητές σου με τις κλανιές; Νόμιζα πως το σεμινάριό σου ήταν μία φορά μόνο για τους μεταπτυχιακούς που επέλεξαν το βαρετό σου μάθημα. Αν και δεν μπορώ να καταλάβω γιατί θα έκανε κανείς κάτι τέτοιο. Όταν μου κάνεις εμένα μάθημα για τον Πίτερ, βαριέμαι του θανατά, και να φανταστείς ότι εγώ τον αγαπάω».

Αγάπη! Αγνόησέ το και θα ξεχάσει τι είπε.

«Δεν θα σου έπεφταν τα μούτρα αν με άκουγες όταν μιλάω. Εκτός από τα μαθήματα στους μεταπτυχιακούς, μου ζήτησαν να μιλάω και σε πρωτοετείς φοιτητές όλο το χρόνο, μια συμφωνία που ίσως μετανιώσω στο τέλος, αλλά δεν πειράζει. Όσον αφορά στην κανονική μου δουλειά και στα πιο πιεστικά ζητήματα, προγραμματίζω μια έκθεση ολλανδικής ζωγραφικής του δέκατου έβδομου αιώνα στην πινακοθήκη. Πρέπει να έρθεις να τη δεις».

«Ευχαριστώ, δεν θα πάρω».

«Τέλος πάντων, μπορεί οι μεταπτυχιακοί μου να δείξουν τους επόμενους μήνες μεγαλύτερη εκτίμηση για την πείρα μου».

«Ξέρεις κάτι, μπορεί οι φοιτητές σου να γέλασαν με την κλανιά, αλλά πάω στοίχημα ότι τουλάχιστον το ένα τέταρτο από αυτούς πήγαν κι έδωσαν αίμα».

«Μόνο και μόνο επειδή άκουσαν ότι μετά θα έπαιρναν δωρεάν

σοκολάτα», λέει ο Τζάστιν χολωμένος, ψάχνοντας στο μισοάδειο μίνι μπαρ. «Μου θύμωσες που δεν έδωσα αίμα;»

«Πιστεύω πως είσαι μαλάκας που έστησες εκείνη τη γυναίκα».

«Μη χρησιμοποιείς τη λέξη “μαλάκας”, Μπέα. Τέλος πάντων, ποιος σου είπε πως την έστησα;»

«Ο θεός Αλ».

«Ο θεός Αλ είναι μαλάκας. Και ξέρεις και κάτι ακόμα, γλυκιά μου; Ξέρεις τι είπε η καλή γιατρός σήμερα για την αιμοδοσία;» Παλεύει να ανοίξει το πλαστικό κάλυμμα πάνω από μια συσκευασία με πατατάκια.

«Τι πράγμα;» χασμουριέται η Μπέα.

«Ότι η αιμοδοσία είναι ανώνυμη στο λήπτη. Το άκουσες αυτό; *Ανώνυμη*. Άρα, ποιος ο λόγος να σώσεις τη ζωή κάποιου, αν αυτός ο κάποιος δεν ξέρει καν ότι εσύ είσαι ο άνθρωπος που τον έσωσε;»

«Βρε μπαμπά!»

«Τι; Έλα τώρα, βρε Μπέα. Δεν μπορεί να σοβαρολογείς όταν λες πως δεν θα ήθελες μια ανθοδέσμη επειδή έσωσες τη ζωή κάποιου...»

Η Μπέα διαμαρτύρεται, αλλά αυτός συνεχίζει.

«Η ένα πανεράκι μ' εκείνα τα πώς τα λένε, τα τσουρεκάκια που σου αρέσουν, με καρύδα...»

«Κανέλα», του λέει γελαστά, και ενδίδει εντέλει.

«Ένα πανεράκι τσουρεκάκια κανέλας έξω από την εξώπορτά σου μ' ένα μικρό σημείωμα μέσα που να λέει, “Σ' ευχαριστώ, Μπέα, που μου έσωσες τη ζωή. Όποτε θελήσεις κάτι, όπως κάποιον να σου παίρνει τα ρούχα από το καθαριστήριο, ή κάποιον να σου παραδίδει την εφημερίδα και τον καφέ κάθε πρωί στην πόρτα σου, ένα αμάξι με σοφέρ στη διάθεσή σου, εισιτήρια πρώτης θέσης για την όπερα...” Ω, η λίστα μπορεί να συνεχιστεί επ' άπειρον».

Ο Τζάστιν εγκαταλείπει την προσπάθεια να ανοίξει το πλαστικό, παίρνει αντ' αυτού ένα ανοιχτήρι και το καρφώνει στην κορυφή. «Μπορεί να γίνει σαν εκείνα τα κινέζικα έθιμα· ξέρεις, που κάποιος σου σώζει τη ζωή και μετά του είσαι υπόχρεος για πάντα. Ωραίο θα ήταν να είχες κάποιον να σε ακολουθεί κατά πόδας κάθε μέρα· να πιάνει τα πιάνια που πέφτουν από τα παράθυρα και να μην τα αφήνει να προσγειωθούν στο κεφάλι σου, τέτοια πράγματα».

Η Μπέα καταφέρνει να συνέλθει. «Ελπίζω να αστειεύεσαι».

«Μα φυσικά και αστειεύομαι». Ο Τζάστιν κάνει ένα μορφασμό. «Το πιάνο θα τον σκότωνε στα σίγουρα και αυτό θα ήταν μεγάλη αδικία».

Καταφέρνει εντέλει να βγάλει το πλαστικό από τα πατατάκια και πετάει το ανοιχτήρι στην άλλη άκρη του δωματίου. Χτυπάει ένα ποτήρι πάνω στο μίνι μπαρ και σπάει.

«Τι ήταν αυτό;»

«Γενική καθαριότητα», της λέει ψέματα. «Με θεωρείς εγωιστή, έτσι;»

«Μπαμπά, διέλυσες τη ζωή σου, παράτησες μια υπέροχη δουλειά, ένα ωραίο διαμέρισμα και πέταξες χιλιάδες μίλια μακριά σε μια ξένη χώρα μόνο και μόνο για να βρίσκεσαι κοντά μου... φυσικά και δεν σε θεωρώ εγωιστή».

Ο Τζάστιν χαμογελάει και ρίχνει ένα πατατάκι μες στο στόμα του.

«Αλλά αν δεν κάνεις πλάκα με το πανεράκι με τα τσουρέκια, τότε είσαι σίγουρα εγωιστής. Επίσης, αν ήταν εβδομάδα “Αίμα για τη Ζωή” στο δικό μου κολέγιο, εγώ θα συμμετείχα. Αλλά έχεις την ευκαιρία να επανορθώσεις σ' εκείνη τη γυναίκα».

«Απλώς νιώθω ότι μπλέκομαι εκβιαστικά σε όλο αυτό. Αύριο σκόπευα να πάω να κουρευτώ, όχι να κάθομαι να βλέπω κόσμο να μου σουβλίζει τις φλέβες».